

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza nie uznała, że istnieje podobieństwo między „usługami restauracyjnymi (żywieniowymi)” objętymi klasą 43 w ramach zgłoszonego znaku towarowego a „wodami mineralnymi i gazowanymi oraz innymi napojami bezalkoholowymi; syropami i preparatami do produkcji napojów” objętymi słownym znakiem towarowym „SPA” zarejestrowanym dla Beneluksu; naruszenie art. 8 ust. 5 wskazanego rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Czwarta Izba Odwoławcza nie uznała istnienia „związku” między znakami towarowymi „SPA” w klasie 32 i „THAI SPA” w klasie 43; oraz naruszenie prawa do obrony i art. 75 wskazanego rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2011 r. — Spirlea i Spirlea przeciwko Komisji

(Sprawa T-669/11)

(2012/C 65/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Darius Nicolai Spirlea (Cappezzano Piamore, Włochy) i Mihaela Spirlea (Cappezzano Piamore) (przedstawiciele: adwokaci V. Foerster i T. Pahl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie pisma jako skargi opartej na art. 263 TFUE;
- uznanie skargi za dopuszczalną oraz
- uznanie skargi za zasadną i stwierdzenie w związku z tym, że Komisja dopuściła się istotnych naruszeń postępowania i innych materialnych naruszeń prawa;
- na tej podstawie stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu generalnego Komisji z dnia 9 listopada 2011 r. (SG.B.5/MKu/rc-Ares[2011]);
- obciążenie kosztami Komisji Europejskiej

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku dochowania kolejności badania na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 (¹)
 - Skarżący podnoszą w tym względzie, że pozwani naruszyli obowiązek badania na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 i kolejność badania, która jest w sposób wiążący określona w tym rozporządzeniu.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równości środków

- Skarżący podnoszą w tym zakresie, że państwo członkowskie, o którym mowa zostało poinformowane o uzasadnieniu podniesionym przez nich na poparcie ich wniosku o dostęp do żadanego dokumentu, podczas gdy zaskarżona decyzja zawiera jedynie ogólne twierdzenia dotyczące treści i odpowiedzi władz niemieckich

- 3) Zarzut trzeci dotyczący prawa skarżących do bycia wysłuchanym

- Skarżący podnoszą w tym względzie, że pozwana nie doręczyła im odpowiedzi władz niemieckich, i że nie mogli się oni ustosunkować do zasadności sprzeciwu państwa członkowskiego przy uwzględnieniu wyjątków koniecznych w tym celu, przewidzianych w art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący braku oddalenia przez Komisję wyjątku drugiego

- Zdaniem skarżących pozwana naruszyła ciążący na niej obowiązek oddalenia wyjątku drugiego podniesionego przez władze niemieckie [art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

- 5) Zarzut piąty dotyczący braku wskazania dokumentu zażądanego przez skarżących

- Skarżący podnoszą, że pozwana naruszyła obowiązek dokładnego wskazania dokumentu, w przypadku którego odmówiono dostępu, w zakresie dotyczącym jego wielkości oraz autora.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym w postępowaniu konsultacji

- Skarżący podnoszą w tym względzie, że na podstawie motywu drugiego rozporządzenia nr 1049/2001 pozwana nie miała prawa zaniechać udostępnienia możliwości wniosku o konsultację skierowanego do władz niemieckich. Podnoszą oni również, że nie została im przekazana odpowiedź władz niemieckich.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący bezprawnego zastosowania art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001

- Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja rozszerzyła zakres stosowania art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 na „władze niemieckie” i dopuściła się rażących błędów w ocenie przy badaniu i uzasadnieniu okoliczności wskazanej w art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001.

8) Zarzut ósmy dotyczący braku konkretnego badania art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001

— Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja nie uwzględniła prawa do częściowego dostępu do dokumentów na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 dokonując automatycznej kwalifikacji dokumentu w ramach art. 4 ust. 2 wskazanego rozporządzenia.

9) Zarzut dziewiąty dotyczący istnienia nadrzędnego interesu publicznego w udostępnieniu (art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001).

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2011 r. — IPK International przeciwko Komisji

(Sprawa T-671/11)

(2012/C 65/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: C. Pitschas, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 października 2011 r. (ENTR/R1/HHO/lsa — entr.r.1[2011] 1183091) w zakresie, w jakim stronie skarżącej przyznano w niej odsetki jedynie w wysokości 158 618,27 EUR;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła art. 266 TFUE poprzez błędne obliczenie odsetek odszkodowawczych i odsetek za zwłokę należnych na mocy wyroku Sądu z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie T-297/05 IPK International przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2011 r. — Sigla przeciwko OHIM (VIPS CLUB)

(Sprawa T-673/11)

(2012/C 65/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sigla (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie, że skarga wraz z załączonymi dokumentami została złożona; stwierdzenie, że skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 października 2011 r. w sprawie R 641/2011-1 została wniesiona w terminie i z zachowaniem wymogów formalnych; oraz, po przeprowadzeniu postępowania, wydanie wyroku stwierdzającego nieważność tej decyzji i wyraźnie obciążającego OHOM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „VIPS CLUB” dla towarów i usług z klas 29, 30 i 43.

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ zgłaszany znak towarowy nie jest opisowy i ma charakter odróżniający.

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2012 r. — Kreyenberg przeciwko OHIM — Komisji (MEMBER OF € euro experts)

(Sprawa T-3/12)

(2012/C 65/35)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heinrich Kreyenberg (Ratingen, Niemcy) (przedstawiciel: J. Krenzler, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 października 2011 r. w sprawie R 1804/2010-2 oraz